

eller tænker videre. Resultaterne af dens Arbejde har hidtil ikke været store, og desværre er denne Kommissions Virksomhed saaledes, at den snarest kommer til at spærre Vejen for, at man tager fat paa en samlet Ordning af hele dette Anliggende. Jeg ved ikke, om den højtærede Indenrigsminister kan give os Forhaabninger om, at denne Kommissions Arbejde nogenlunde snart fører til større Resultater, saa at der er Udsigt til at faa hele dette Spørgsmaal, der i saa høj Grad trænger til Behandling, taget op til en saadan. Det Spor, man havde forvildet sig ind paa med Hensyn til en almindelig Forsikring, maa vel antages at være opgivet, saa at den Tanke ikkélængere kan ligge spærende, men at man virkelig vil være i Stand til at træde i Virksomhed paa et praktisk Grundlag. Og dette tiltrænges. Jeg er overbevist om, at den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov trænger til meget væsentlige Forbedringer, ogsaa Forbedringer, som fjerner den Fejl, den har derved, at den i saa ringe Grad ansporer til Selvvirksomhed og i nogle Tilfælde lægger sig paa tværs af Tilbøjeligheden dertil, at den ikke giver den Spore til Selvanstrengelse, der f. Eks. indeholdtes i det Lovforslag, der i sin Tid indbragtes af Berg og Hørup her i Tinget.

Men om en saadan samlet Lovgivning er der, som sagt, for Tiden ikke Tale. Foreløbig lovgiver vi stykkevis, og det er da ogsaa en stykkevis Lovgivning, vi staar overfor ved det Hjælpekasselovforslag, vi behandler i Dag. Men naar dette er Tilfældet, synes der mig at være al mulig Grund for os til at passe paa, at denne stykkevise Lovgivning ikke paa noget Punkt afskærer Udviklingsmuligheder, men i Stedet fremmer saadanne Muligheder, der følger i det Spor, der blev anslaaet, den Gang man i sin Tid gennemførte Loven. Men dette synes mig ikke at være Tilfældet med Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger for os i Øjeblikket. Dette Lovforslag har jo en lille Forløber, og denne Forløber synes mig at være af lidt ubehagelig Karakter. Det er et Cirkulære fra den højtærede Indenrigsminister, som en Gang i Sommer — 8. Juli var det nok — ophævede et tidligere Cirkulære fra Indenrigsministeriet af November 1909. Det er det meget omstridte Hjælpekasse-cirkulære. Jeg skal ikke vende tilbage til nærmere Begrundelse af dette Hjælpekasse-cirkulære, jeg skal blot fastholde med Hensyn til Lovligheden af dette Cirkulære, at selve den vedkommende Para-

graf efter alles Opfattelse er noget uklar, at der altsaa til Afgørelse af dens Indhold maatte en Fortolkning, og at den Fortolkning, der blev givet i sin Tid fra min Side, stemmede med de Betragtninger, som anstilledes i de Oplysninger, der af Indenrigsministeriet i 1907 blev givet Hjælpekasseudvalget i Landstinget, den Gang dette Hjælpekasseudvalg behandlede Lovforslaget om Hjælpekasser. Dernæst er Fortolkningen i Overensstemmelse med det Grundprincip, der i den nyere Tid bestandig har præget Indenrigsministeriets Afgørelser af Tvivlsspørgsmaal i den humane Lovgivning, nemlig at hvor der var Tvivl, gik man til den mildeste Fortolkning af disse Lovbestemmelser. Den er endelig bevaret over 1½ Aar af den nuværende højtærede Indenrigsminister, som altsaa i den Periode ogsaa maa have været overbevist om, at den kunde forenes med Loven, thi ellers vilde han vel ikke kunne have bevaret den. Endelig kan det vel siges, at de økonomiske Følger af Bestemmelsen ikke har været saadanne, at de paa nogen Maade kunde opfordre til at gøre den om. Der foreligger ikke afgørende Tal, men de Tal, som den højtærede Indenrigsminister har forelagt, viser, at det kun kan dreje sig om beskedne Beløb, der har været Følgen af Cirkulærets Bestemmelser med Hensyn til Udgift for Hjælpekasserne. Det forekommer mig derfor, at det er lidet heldigt, at man er gaaet den Vej, som den højtærede Minister paa dette Punkt er gaaet. Under de af Ministeren førte Forhandlinger med Landstinget om Spørgsmaalet sagde han: Denne Fortolkning vil jeg ikke have Betænkelse ved at ophæve, naar Loven om Enkerne er ført igennem. Loven om Enkerne blev ikke ført igennem, men ikke desmindre bandt den højtærede Minister sig overfor Landstinget forrige Aar til alligevel at ophæve Bestemmelsen. Det forekommer mig, at der var noget uheldigt i den Maade, hvorpaa dette skete. Der skete dette, at Landstinget under Behandlingen af Tillægsbevillingsloven dikterede en Betingelse for sin Vedtagelse i en vis Forstand af denne Lov. Dette fandt den højtærede Minister sig i, han gik ind paa at ophæve dette Cirkulære. Han handlede i Strid med den Maade, hvorpaa han i 1½ Aar havde handlet og i Virkeligheden ogsaa i Strid med sine nærmest foregaaende Udtalelser for at give Landstinget den Tilfredsstillelse, som det krævede under Behandlingen af Tillægsbevillingsloven.